

01 Nisan 2010

## **Tanıtım Harcamaları**

### **Prof. Dr. Erol KÖKTÜRK**

Bir kentli olarak beni en çok rahatsız eden konulardan birisi bu tanıtım harcamaları...

Seçim dönemlerinde tümüyle şirazesinden çıkan bu harcamalar sonucu kentlerimiz çirkinleşiyor...

Bezler, naylonlar, çıkartmalar, duvar yazılamaları...

Seçimin olmadığı dönemlerde de belediyelerin olur olmaz konularda kentin sokaklarına sağına soluna bu tanıtım araçlarını asmaları...

Ne kadar amacına ulaşıyor, bilmiyorum...

Kentlerin caddelerinde, sokaklarında yürümeyi seven birisi olarak, bu malzemeler beni hep rahatsız etmiştir. "Ben burada yetkili olsam," diye düşündüğümüz olur ya... Benim elime de bir yetki geçse, tüm bu araçların kentin sokaklarına asılmasını hemen yasaklardım...

Bir kez görüntü alanımı kısıtlıyor, kenti daraltıyor... Ötesinde kopup yerlere sürünür, ayağınıza dolaşır, yırtılır çirkinleşir vs...

Daha da önemlisi olur-olmaz konularda hazırlanan bu özellikle bez afişler, bayramlarda, bazı duyuru dönemlerinde çok sayıda hazırlanır ve her yere asılır... Ben vergilerimi bunlar için vermiyorum ki...

O afişin asıldığı sokakta altyapı patlamışken, yollar bozulmuşken, kaldırım döşemeleri ayağıma takılırken ben bu afişleri neden kabul edeyim ki?

Hele büyük kentlerde çok daha büyük yüzeyleri bu sözüm ona tanıtım malzemeleriyle donatırlarken, ben hep "yine birileri cebini doldurmuş," duygusunu yaşıyorum.

Bu belediyeleri denetleyenler, biçimsel değil öz bakımından, "harcamanın amacına uygunluk denetimini" de yaparlar mı acaba?

Bence yapmaları gerekir...

En yalın ve temel yönetim tüzesi kuralı, yönetimlerin faaliyetlerini kamu yararına dayandırmalarıdır.

Ama ben bu afişlerde başkanların kendilerini tanıtmaya çabalarının dışında bir kamu yararı görmüyorum.

Başkan kendini tanıtacaksa, masrafını da cebinden ödemelidir. Benim vergilerimden değil.

Belediyelerin faaliyetlerinin halka duyurulmasının daha çağdaş, daha uygar, daha kentli yolları bulunmalıdır...

Kentlerde tanıtım için yapılan harcamalar, kentin altyapısına, kültürüne, doğasına kaydırılmalıdır... Plan uygulamaları, kentin planlı gelişimi, kent kültürünün geliştirilmesi ve kökleştirilmesi, kentli eğitimleri kaynak ayrılması gereken temel konular olmak zorundadır...

İnsanlar kentli olduklarında, kültür içselleştirildiğinde, kendilerini yönetenlerin neler yaptığını doğal olarak izlerler zaten... Kentli insan, yönetimlerini denetleyen insandır... Verdiği vergilerin nerelere gittiğini denetleyen, onların peşine düşen insandır.

Ancak ülkemizde, denetim bir kavram olarak kalmakta, “yandaşlık” kavramı denetimi devre dışı bırakmaktadır. Denetim kurumları bağımsız birimler olarak ve kendiliğinden çalışmaları gerekirken, bağımlı birimlere dönüştürülmektedirler. Merkezi erkin elinde bir silaha, giderek bir tehdit ögesine dönüşen denetim düzenekleri ile, yerel yönetimlerin harcama disiplinine sokulmaları ise olanaklı değildir.

Yerel yönetimleri kaynak dağıtma alanı olarak görme anlayışından uzaklaşmak, kaynakları kentlerin önceliklerine yönelmek önemli bir konu olarak ortada durmaktadır.